

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 327/2016
05.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М., због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 1468/11 од 17.09.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 426/15 од 18.12.2015. године, у седници већа одржаној 05.04.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К 1468/11 од 17.09.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 426/15 од 18.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К 1468/11 од 17.09.2015. године, између осталих, окривљени Н.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од пет месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од једне године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени Н.М. је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде, док је оштећени Н.Н. упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж 426/15 од 18.12.2015. године одбијене су, као неосноване, жалба окривљеног Н.М. и његовог браниоца, те браниоца окривљеног Н.Н. и потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу К 1468/11 од 17.09.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Н.М., адвокат С.М., поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Н.М.

ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Н.М. се указује на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да дело за које је окривљени Н.М. правноснажно осуђен није кривично дело. Према ставу одбране, предмет оцене законитости, у конкретном случају, је питање да ли је повређен кривични закон заузетим правним схватањем првостепеног и другостепеног суда да је окривљени описаним радњама остварио обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. Законски опис овог кривичног дела, по ставу одбране, полази од тога да се мора радити о понашању које, за разлику од истородног прекршаја, због снажнијег интезитета, има озбиљније последице по јавни ред и мир. Одбрана налази да предузетим радњама окривљеног Н.М. није дошло до наступања тежег ремећења јавног реда и мира, као битног елемента кривичног дела, те је суд погрешном квалификацијом кривичног дела погрешно применио кривични закон.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. Наиме, првостепени суд је правилно закључио да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела наведених у изреци првостепене пресуде, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, те су предметне кривичноправне радње окривљеног Н.М., правилно правно квалификоване као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног, да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон – одредба члана 439. тачка 1) ЗКП, као и одредба члана 439. тачка 2) ЗКП (што произлази из датог образложења у захтеву) су оцењени као неосновани. Такође, како је ова повреда кривичног закона истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни два и три другостепене пресуде, на исте упућује на основу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**